

*Een duister
schaduwspel*

L. Z. Hammond

Een duister schaduwspel

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: L Z Hammond

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave maart 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Romeo

Romeo Ramirez leunde achterover in de leren stoel, zijn houding bedrieglijk ontspannen terwijl hij de man aan de andere kant van het bureau aankeek: zijn oudere neef. Het kantoor van Julio ‘The Viper’ Mendez was zwak verlicht, want de enige lichtbron was een bureaulamp met versierde kap die kronkelende patronen op de muren wierp. De schaduwen speelden over Julio’s gezicht en accentueerden de sinistere inkt van de slangentatoeage die zich rond zijn nek slingerde.

‘Romeo, *primo*, jij bent de beste die we hebben. Een kameleon onder de mensen,’ begon Julio, zijn stem laag en zacht als fluweel, maar met een ruw randje. ‘Maar zelfs kameleons kunnen worden overwonnen.’

Romeo’s richtte een strakke blik op zijn neef, die niets van de koude adrenaline die door hem heen gierde verraadde. ‘Je hebt me vast niet niet hierheen geroepen om over reptielenhiërarchieën te praten, Julio,’ zei hij spottend.

‘Je windt er weer eens geen doekjes om.’ Julio veegde wat as van zijn sigaret in een kristallen asbak. ‘Laat ik ter zake komen. Er staat een villa te koop in Bonita en die wil ik hebben. Het is eersteklas onroerend goed dat geknipt is voor ons. Perfect voor ons nieuwe hoofdkwartier,

want het is vlakbij dat *crystal meth* lab dat we in dezelfde stad hebben ondergebracht. Maar de villa is momenteel nog... bezet.'

'En jij wilt dat ik hem vrijmaak,' antwoordde Romeo, terwijl zijn mondhoek omhoog krulde.

'Ja. Je gaat de huidige eigenaar ervan overtuigen dat verkopen in haar beste belang is,' zei Julio, terwijl hij voorover leunde en het lamplicht in zijn donkere ogen glinsterde. 'Doe haar een aanbod dat ze niet kan weigeren. Haar grootvader was hiervoor eigenaar van de villa en heeft er gewoond tot hij overleed, maar uit ons onderzoek blijkt dat de kleindochter al een huis in San Diego heeft. Ze hoeft niet in het huis van haar grootvader te blijven wonen. Doe haar een aantrekkelijk aanbod en ze zal staan te popelen om te verkopen.'

'Ga ik regelen.' Romeo stond op en het leer van de stoel kraakte onder hem.

'Onthoud goed, dit blijft tussen ons,' waarschuwde Julio hem met een scherpe blik. 'Geen losse eindjes, Romeo.'

'Losse eindjes zijn voor amateurs,' kaatste Romeo terug. Hij voelde zijn litteken strak over zijn jukbeen trekken. Het was een grimmige herinnering aan de gevolgen die hij ooit had ondervonden toen hij een keer een los eindje níet had opgeruimd.

In tegenstelling tot wat vaak werd gedacht, kwam de Mexicaanse maffia waartoe hij en Julio allebei behoorden niet uit Mexico. Deze tak van de maffia was geboren uit de harde realiteit van het Californische gevangenisleven. Julio had een paar jaar vastgezeten. Hij was al op jonge leeftijd gearresteerd. Om te overleven in de gevangenis sloot hij zich aan bij de Mexicaanse maffia en toen hij eenmaal weer vrij was, klom hij verder op in rang en noemde zichzelf The Viper. Op dit moment

handelde hij in drugs voor ‘La eMe’, zoals de Mexicaanse maffia bekend stond, en Romeo Ramirez was zijn trouwe rechterhand, hoewel hij net deed of hij een legale baan had en gewoon makelaar was.

Die ene keer dat Romeo een fout had gemaakt, had zijn vijand hem voor het leven getekend. Daar was zijn litteken het zichtbare bewijs van. En die dag had hij gezworen het nooit opnieuw te laten gebeuren.

Toen Romeo in zijn luxe, zwarte auto de enorme villa in Bonita naderde, viel het licht van de late namiddagzon op de stenen van de marmeren zuilen, waardoor ze witgoud kleurden. Het hele landgoed straalde rijkdom uit. Elke netjes getrimde heg en iedere klaterende fontein was een bewijs van weelde.

Hij stapte uit zijn auto en het grind knerpte onder zijn cowboylaarzen. Zijn outfit (een maatpak, wit overhemd en zwarte cowboylaarzen) was stijlvol, maar stond toch in schril contrast met de overdadige luxe van deze villa. Het litteken op zijn wang voelde aan alsof het brandde onder het toeziend oog van de rijken die deze plek hadden gebouwd. Dit huis had vast nog nooit geweld of littekens gekend, alleen schoonheid en extravagantie. God, wat had hij een hekel aan rijke mensen die met hun rijkdom pronkten en het in zijn gezicht wreven. Het deed hem denken aan de moeilijke jeugd die hij als kind had meegemaakt en aan alle rijke klootzakken die zijn pad hadden gekruist.

‘Wat een sprookjeskasteel,’ mompelde Romeo tegen zichzelf op bittere toon. Hij haalde een hand door zijn haar en de dikke, bruine lokken gleden door zijn vingers.

Bij elke stap in de richting van de grote ingang weerklonk het geluid van zijn laarzen op het stenen pad als een ritme dat zijn doelbewuste tocht naar de voordeur aankondigde. Het hout was glanzend gepolijst en toen Romeo zijn vinger ophief naar de deurbel, voelde hij het gewicht van zijn aanstaande taak op zijn schouders rusten.

‘Tijd voor wat magie,’ fluisterde hij, terwijl hij een grijns op zijn gezicht toverde voordat hij aanbelde. Want als er iets was waar Romeo Ramirez goed in was, was het wel de rol van een gerenommeerde makelaar spelen. Hij was een charmante zakenman die in het geheim de vuile zaakjes van de Mexicaanse maffia opknapte.

En dus haalde hij diep adem en bereidde hij zich voor om zijn web van overreding te spinnen. Hij was er klaar voor om zijn onwetende prooi in de val te lokken.

Hoofdstuk 2

Julie

Julie Willingtons gelach klonk kristalhelder en paste perfect bij het blijde gegil van de kinderen, die door de zorgvuldig onderhouden tuin van de villa dartelden. Terwijl ze achter een voetbal aanrende, waren haar wangen rood van inspanning en plezier. Haar blonde haar was een beetje vochtig van het zweet, maar dat kon haar niet schelen. Ze had deze eenvoudige, witte zomerjurk aangetrokken om zich vrij te kunnen bewegen.

‘Juf Julie! Juf Julie, kijk dan!’ Een klein jongetje met een gebruinde huid hield een onhandig in elkaar geflanst papieren vliegtuigje omhoog en straalde van trots.

‘Pedro, dat ziet er fantastisch uit,’ riep Julie uit, terwijl ze neerhurkte om zijn werk met een enthousiaste blik te bewonderen. ‘Je moet me wel leren hoe ik er zo een moet maken, hoor.’

Ze stond op, veegde een grasvlek van haar jurk en keek vastberaden naar de villa. Ze had een plan voor deze plek, en het was een geweldig plan. Deze prachtige villa met zijn stenen fonteinen en uitgestrekte terrassen zou niet langer een hol symbool van rijkdom zijn, zoals toen haar grootvader hier nog had gewoond. Nee, het zou een soort heiligdom worden – een plek waar ze zomertheaterkampen zou

organiseren waar kansarme kinderen even op adem konden komen, al was het maar voor een weekend. Hier had ze al van gedroomd toen ze nog op de uni zat en nu zou ze het laten gebeuren. Ze was pas tweeëntwintig jaar oud en net afgestudeerd, maar ze wist wat ze wilde.

‘Juffrouw Julie,’ riep Rosa, de oudere huishoudster, haar vanaf de veranda toe. ‘Er is een man voor u aan de deur.’

‘Dank je, ik kom eraan!’ antwoordde Julie, terwijl ze een laatste blik wierp op de kinderen die zo in hun spel opgingen. Ze verwachtte eigenlijk niemand en vroeg zich af wie er aan de deur was. Ze haalde diep adem, zodat ze klaar zou zijn om alles te trotseren wat de wereld achter de poorten van dit huis voor haar in petto had.

Toen ze dichterbij kwam, zag ze een lange, Mexicaans uitzierende man in de hal staan. Zijn imposante gestalte wierp een schaduw die de lichte ruimte wat leek te verduisteren. Zijn donkerbruine ogen, scherp en beoordelend, flikkerden toen ze hem naderde. Iets in die blik deed haar tegen wil en dank blozen. Wie was deze lange, donkere vreemdeling? En waarom was hij naar haar villa gekomen?

‘Kan ik u helpen?’ vroeg Julie beleefd, maar ook behoedzaam.

‘Mijn naam is Romeo Ramirez, juffrouw Willington,’ zei hij, en de naam rolde met geoeffend gemak van zijn tong. ‘Ik ben hier om over het huis te praten.’

‘Ah... u bent de makelaar.’ Julie fronste haar wenkbrauwen lichtjes; ze had pas volgende week iemand verwacht. Bovendien kon ze zich niet herinneren dat die makelaar een naam van Spaanse oorsprong had. ‘Heb ik iets verkeerd in mijn agenda gezet?’

‘Daar kunnen we flexibel in zijn,’ antwoordde Romeo Ramirez gladjes, terwijl hij naar voren stapte met een zelfverzekerdheid die de

ruimte om hem heen leek op te eisen. ‘Ik geloof sterk in het beste uit een kans halen als die zich voordoet.’

Ze kon iets voelen hangen in de lucht rond deze man; een spanning die haar zenuwen op scherp zette. ‘Een kans, hè?’ zei Julie met een harde klank in haar stem. ‘De verkoop van deze villa is niet zomaar een transactie voor mij, meneer Ramirez. Hij is bedoeld als toevluchtsoord voor kinderen die niets hebben. Ik verkoop het huis niet aan iemand die dat niet begrijpt.’

‘Zaken zijn zaken, juffrouw Willington,’ antwoordde Romeo, met een opgekrulde mondhoek die net zo goed geamuseerd als geërgerd kon zijn; dat kon ze niet zo goed inschatten. ‘En iedereen heeft een prijs.’

Ze haatte zijn zelfverzekerde houding nu al en wierp hem een geërgerde blik toe. ‘Ik anders niet,’ zei ze resoluut, terwijl ze hem strak aankeek. ‘Ik heb een plan voor deze plek. Een plan dat belangrijker is dan het maximaliseren van de winst die ik kan maken door deze villa te verkopen. De koper zal mee moeten gaan met mijn visie voor de toekomst, anders doe ik het niet.’

De stilte die viel voelde gespannen aan.

‘Wacht even...’ Zijn stem klonk plotseling aarzelend en dat gaf haar een klein beetje een zelfvoldaan gevoel. ‘Hebt u specifieke voorwaarden voor de verkoop van uw huis?’

‘Ja.’ Ze ging wat rechter staan. ‘Ik wil niet klinken als Martin Luther King of zo, maar... *I have a dream.*’

Er ontsnapte een zucht aan de lippen van de makelaar. Ze wist niet of het een peinzend geluid was of een teken van afkeuring.

‘Nou, juffrouw Willington,’ zei hij toen. ‘Dat verandert de zaak. Maar laat me u vertellen dat dromen soms een luxe zijn die zelfs de rijken zich niet kunnen veroorloven.’

Precies op dat moment begon zijn mobiel in zijn zak te trillen en met een hooghartige blik in haar richting draaide Romeo Ramirez zich om, haar achterlatend in de zonovergoten entreehal toen hij de deur uitliep. Haar hart bonsde als een soort oorlogstrom en stond in schril contrast met het vredige getjilp van de vogels buiten toen ze hem nastarde.

Wacht, wát was er zojuist gebeurd? De bespreking was nog niet eens echt begonnen en hij was de deur alweer uit... of daar leek het in elk geval op. Wat was er mis met deze makelaar? Hij kon toch niet zomaar weggaan? Niet zonder de zaken grondiger te bespreken en rekening te houden met háár wensen. Als ze de hypotheek voor dit huis in haar eentje moest betalen, zou ze in de problemen komen. Ze had een koper nodig. Was het echt onmogelijk voor hem om iemand te vinden met wie ze kon samenwerken om hier een opvanghuis voor kansarme kinderen van te maken?

Met vastberaden pas stapte Julie naar buiten om die onuitstaanbare Romeo Ramirez door de voortuin te volgen en hem tot rede te brengen.

Hoofdstuk 3

Romeo

Romeo liep door de weelderige tuinen van de villa. Zijn blik gleed langs de gouden tinten van het zonlicht dat de terracottategels kuste. De geur van bloeiende jasmijn deed helaas weinig om de onrust in hem te kalmeren. Hij zag de uitdagende houding van Julie Willington nog voor zich toen ze sprak over dromen en ambities die mijlenver verwijderd waren van zijn eigen, duistere werkelijkheid. Wat moest hij in godsnaam doen? Hij kon nu al aanvoelen dat deze vrouw niet in zijn gebruikelijke verhaaltjes zou trappen.

Dat telefoontje van een van de handhavers was precies op het juiste moment gekomen, zodat hij even de tijd kon nemen om een andere aanpak te bedenken. Helaas kwam er niets in hem op. Toen hij de villa was binnengestapt, was hij er zeker van geweest dat hij Julie Willington kon overrompelen met allerlei verhalen over winst. Zo waren de rijken nu eenmaal – ze waren makkelijk te verleiden door de belofte van nóg meer geld om in hun kluis te stoppen. Maar de vrouw die hij moest overtuigen bleek meer een onschuldig meisje te zijn, met haar hoofd vol dromen en sterretjes in haar ogen.

Romeo kreunde. Hij had niet zo de deur uit moeten rennen. Hij wist niet wat het was, maar Julie kroop op de een of andere manier

onder zijn huid. Ze zag er lief en volgzaam uit, maar onder die mooie buitenkant kon hij voelen dat ze een stalen wil had. Ondanks dat was ze ook enthousiast en gepassioneerd. Ze leek in niets op de vrouwen die hij gewend was. In al zijn achtentwintig jaar op deze aarde was hij nog nooit een exemplaar als Julie Willington tegengekomen.

Nou ja, misschien eentje. Ze deed hem denken aan zijn tante Alejandra. Hij had haar niet meer gezien sinds hij als kind Mexico had verlaten. De verre herinnering voelde pijnlijk aan, bijna alsof die hem smeekte om de gedachte niet meer te onderdrukken.

Tot zijn verbazing werd hij uit zijn gepieker gerukt door iemand die zijn naam riep. ‘Meneer Ramirez?’ riep Julie hem na. Haar stem leek wel een melodie op het zachte briesje in de tuin. Hij draaide zich met een frons op zijn gezicht om en ze kwam op hem af. Haar haren vingen het licht en veranderden in een blonde stralenkrans rond haar vastberaden gezicht. ‘Ik hoop dat u met een open blik naar mij kunt luisteren. Ik wilde u niet op zo’n negatieve noot laten gaan, maar u moet ook begrijpen wat ik hiervan verwacht.’

‘Juffrouw Willington,’ begon hij, terwijl hij zijn gelaatstrekken zorgvuldig in een masker van onverschilligheid veranderde, ‘we moeten de zaken praktisch bespreken, niet over van alles dromen.’ Zijn woorden waren kil en zakelijk, maar hij voelde hoe zijn ogen niet deden wat hij wilde, hoe zijn blik net iets te lang bleef hangen bij de warmte van haar glimlach. Die lippen van haar... hij vroeg zich af hoe ze zouden voelen onder de zijne.

Verdomme, wat was er toch mis met hem?

‘Praktisch zijn brengt meestal geen verandering in de wereld teweeg,’ antwoordde ze, terwijl ze dichterbij kwam staan. Zo dichtbij dat hij de

subtiële geur op kon vangen die om haar heen zweefde; iets bloemigs dat veel te uitnodigend rook. Waarom moest ze zo dichtbij komen staan? Hij voelde een prettige tinteling door zijn kruis gaan. *Dio mio*, dit kwam echt héél slecht uit. Hij kreunde inwendig.

‘De wereld veranderen wordt overschat.’ Hij probeerde bars te klinken in een poging om de verontrustende emoties die ze in hem losmaakte te blokkeren. Hij voelde zich niet alleen aangetrokken tot haar lichaam – hij voelde de aantrekkingskracht van haar passionele persoonlijkheid, de allure van haar droom om deze plek in iets goeds te veranderen. Het was een droom die helaas heftig botste met de bevelen die hij had gekregen.

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Oh, is dat zo? Vindt u niet dat deze kinderen een kans op iets beters verdienen, dan?’ Haar vraag hing uitdagend tussen hen in, maar er klonk ook oprechte nieuwsgierigheid in door.

Hij wilde spottend lachen, haar afdoen als naïef, maar in plaats daarvan merkte hij dat hij haar woorden daadwerkelijk overwoog. ‘Het maakt niet uit wat ik vind.’

‘Oh nee?’ hield Julie aan, terwijl ze haar hoofd schuin hield. ‘U bent hier nu toch, meneer Ramirez. U hebt invloed op hoe dit allemaal afloopt. Hoe denkt u erover?’

‘Geloof me, je wilt niet weten wat ik denk,’ mompelde hij, meer tegen zichzelf dan tegen haar. Het was gevaarlijk om haar te laten geloven dat hij er iets over te zeggen had. De bevelen van de Viper waren duidelijk, maar Julies idealistische visie vervaagde de lijnen waarbinnen zijn missie moest worden voltrokken.

‘Waarom bent u niet gewoon eerlijk?’ vroeg ze uitdagend, met haar hazelnootbruine ogen strak op de zijne gericht.

‘Goed dan,’ gaf Romeo toe, terwijl hij het gewicht van de rol die hij speelde ongemakkelijk op zijn schouders voelde drukken. ‘Ik denk... Ik denk dat u tegen de bierkaai vecht.’ Hij kon de bittere toon in zijn eigen stem horen en haatte zichzelf.

‘Maar goed dat ik gewend ben om te vechten, dan,’ zei ze met een grijns. Haar brutale antwoord was ontwapenend, dat moest hij toegeven.

‘Uw vasthoudendheid is bewonderenswaardig, juffrouw Willington,’ gaf hij toe, terwijl zijn mondhoek onwillekeurig in een glimlach omhoog. ‘Maar deze villa...’

‘Was mijn grootvaders eigendom,’ onderbrak ze, haar stem nu zachter. ‘En nu is hij van mij. En ik ben van plan de villa recht te doen door deze muren nieuw leven in te blazen en dit huis met vreugde te vullen, niet door het aan de hoogste bieder te verkopen.’

‘Het leven draait vaak om compromissen sluiten,’ zei Romeo droog.

‘Misschien wel,’ gaf Julie toe, ‘maar sommige dingen zijn het waard om voor te vechten.’

Terwijl ze daar stonden, voelde Romeo zijn vastberadenheid een heel klein beetje afbrokkelen. Het gouden zonlicht wierp een gloed op haar gezicht en versterkte de felheid en hoop die van haar uitging.

‘Prima,’ gromde hij. ‘Leid me dan maar eens rond. Misschien kunt u me op andere gedachten brengen.’ Het was een leugen. Hij had helemaal geen ruimte om van gedachten te veranderen. Dit plan was niet van hemzelf. Hij moest het gewoon uitvoeren, niet herschrijven alleen om aan de grillen van deze jonge vrouw te voldoen.

‘Dat zal ik zeker doen,’ zei ze met een berekenende glimlach.

Het gouden uur van de dag hulde de villa in een etherisch soort gloed toen Julie Romeo door de grote hal leidde, haar voetstappen weerkaatsend tegen het marmer. De muren waren behangen met levendige schilderijen die elk een zwijgend verhaal vertelden over de rijke geschiedenis van het pand.

‘Elke zomer gaf mijn grootvader hier grootse feesten,’ zei Julie terwijl ze met haar vingers over de vergulde lijsten streek. ‘Filantropen, kunstenaars en dromers kwamen hier en ze liepen allemaal door deze ruimtes. Hij geloofde in de kracht van de gemeenschap, maar hij werkte nooit samen met de mensen die hij wilde helpen. Het was allemaal... een beetje elitair.’

Romeo keek naar haar, geboeid door de manier waarop de blik in haar ogen danste door herinneringen. ‘En u gelooft ook in de gemeenschap?’ vroeg hij zacht, terwijl hij probeerde zich zijn belangrijke taak te herinneren.

‘Meer dan dat,’ zei ze, terwijl ze tot stilstand kwam voor een groot portret van een oudere man met vriendelijke ogen die zoveel op haar leek dat het haar grootvader wel moest zijn. ‘Ik heb zijn visie geërfd, maar ik wil het graag vanuit een andere invalshoek benaderen. Deze plek kan meer zijn dan alleen een plek waar mensen prátén over goede dingen doen; het kan een toevluchtsoord zijn voor kinderen die niets hebben. Een plek waar dromen uitkomen.’

De intensiteit in haar stem maakte iets in hem los. Een soort pijn; een verlangen om deel uit te maken van zoiets puurs. Wanneer was hij dat verlangen kwijtgeraakt? Het botste compleet met de donkere draden die door zijn leven liepen. Hij schraapte zijn keel en probeerde zijn kalmte te hervinden. ‘Het is een nobel doel, absoluut, maar de wereld is niet altijd goed voor mensen die dromen.’

‘Dan zal ik twee keer zo hard vechten voor degenen die het niet meer durven,’ weersprak ze, terwijl haar kaak vastberaden verstrakte. ‘Mijn grootvader heeft me geleerd dat veerkracht ons grootste familietalent is.’

Julies passie was zo aantrekkelijk. Romeo betrapte zichzelf erop dat hij zich afvroeg of ze tussen de lakens ook zo vurig zou zijn...

‘Hoe zit het met de gevaren?’ antwoordde hij snel. ‘Bent u dan niet bang voor mensen die misschien willen profiteren van uw vrijgevigheid?’

Haar lach was als een heldere klok die werd geluid in de stille hal. ‘Oh, ik begrijp het al. U denkt dat ik naïef ben. Maar geloof me, meneer Ramirez, ik weet wanneer ik vriendelijk kan zijn en wanneer ik mijn vrouwtje moet staan.’

Hij twijfelde er niet aan. ‘Gesproken als een echte krijger,’ gaf hij bewonderend toe, ondanks zichzelf. Zijn hand ging instinctief naar het litteken op zijn wang – een blijvende herinnering aan zijn eigen strijd.

Haar blik ging naar het deel van zijn gezicht dat hij aanraakte. ‘Uw litteken,’ merkte Julie zacht op. ‘Het laat pijn zien. De kracht van overleven.’

‘Ja. Maar het is duidelijk dat overleven vaak een hoge prijs heeft,’ antwoordde Romeo cryptisch. Het gewicht van zijn dubbelleven

drukte op hem en die druk nam toe toen hij dacht aan wat hij moest doen met deze villa. Het was alsof zijn hoofd op het guillotineblok lag.

‘Dat is zeker waar,’ verzuchtte ze. ‘Maar we blijven doorgaan, hè? Er zit niets anders op.’

‘Er zit inderdaad niets anders op,’ herhaalde hij, hoewel het pad dat zich voor hem uitstreckte plotseling zo verraderlijk leek als zij er ook op zou lopen. De bevelen van de Viper weerklonken in zijn oren, maar ze werden verdrongen door de oprechtheid in Julies stem en de dromen in haar ogen.

‘Ik moest wel,’ voegde ze eraan toe. ‘Misschien weet u dit niet, maar mijn opa heeft me eigenlijk opgevoed. Ik verloor mijn beide ouders op jonge leeftijd, dus trok ik in bij opa Henry. Hij was al een tijdje weduwnaar. Ik denk dat hij het heerlijk vond dat ik dit huis weer tot leven bracht. Ik verhuisde pas toen ik ging studeren en hij een appartement voor me kocht in het *Gaslamp Quarter*.’

Romeo kon de pijn achter haar woorden voelen. Dus zij had ook een ouder verloren – twee zelfs. En nu had ze haar grootvader ook niet meer. Natuurlijk had ze een heel ander leven gehad dan hij. Het feit dat haar opa een huis voor haar had gekocht in de populairste wijk van San Diego alsof dat een alledaagse gebeurtenis was, was daar wel het bewijs van, maar toch had hij het gevoel dat ze meer op hem leek dan hij had verwacht voordat hij hier voet over de drempel zette.

Ondertussen ging Julie door met haar gepassioneerde uitleg over hoe elke kamer in de villa zou worden omgetoverd tot een toevluchtsoord voor de kinderen die haar zo dierbaar waren.

‘Elk kind zal weggaan met meer dan alleen herinneringen; ze zullen hoop hebben,’ verklaarde ze. ‘Na een paar weken theaterkamp zullen ze

zich realiseren dat de wereld ze iets beters te bieden heeft dan ze dachten. Dat ze het verdienen om in de schijnwerpers te staan. Dat ze een kans zullen krijgen om te schitteren.’

Hij slikte moeizaam. Dit liep totaal niet zoals hij had gehoopt. Moest hij haar niet waarschuwen over de bedoelingen van de investeerder die hij straks aan haar moest voorstellen?

Met een heimelijke blik in het rond, bijna om er zeker van te zijn dat er geen nieuwsgierige ogen op hen gericht waren, boog Romeo zich voorover. ‘Luister eens, Julie,’ begon hij, en haar voornaam voelde als een verboden vrucht op zijn lippen, ‘er is iets dat je moet weten...’

Haar blik flitste naar de zijne en een flikkering van ongerustheid ging door die heldere, bruine ogen. ‘Wat is er dan?’

De bekentenis kwam bijna over zijn lippen, maar het beeld van de koude, meedogenloze blik van zijn neef Julio doemde als een zwijgende waarschuwing in zijn hoofd op. Verraad aan de Viper was niet alleen een persoonlijke belediging; het was praktisch een doodvonnis.

‘Meneer Ramirez?’ vroeg ze, terwijl ze haar hand uitstreekte om die lichtjes op zijn arm te leggen. En toen sprak ze zijn voornaam uit, aarzelend en een beetje schor: ‘Romeo? Wat is er?’

Hij deinsde achteruit alsof hij verschroeid werd door vlammen, alsof de warmte van haar aanraking zijn huid verschroeide. Verdomme, hij wilde dat ze hem wéér aanraakte. Hij wilde weten hoe het voelde als deze jonge vrouw, die zo te zien nog maar net met de universiteit klaar was, hem uitkleedde en zijn getatoeëerde borstkas met vurige kussen bedekte. Hij wilde haar strelen en tegelijkertijd besmeuren. Hij wilde dat ze zijn naam schreeuwde in extase. Ze was zo onschuldig, zo puur. Zo anders dan alles wat hij gewend was. ‘Niets,’ gromde hij, en de leugen